

Kære læser - har du mulighed for at støtte os?

POV er et uafhængigt medie, der er åbent for alle og støttet af vores læsere.

Vi vil ikke lukke vores indhold inde bag en betalingsmur, men det koster selvfølgelig at lave journalistik.

Hvis du har mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb, kan du hjælpe os med fortsat at udkomme.

Det kan du nemt og direkte med Visa eller Mastercard ved at klikke her:

25 kr./md. →

50 kr./md. →

100 kr./md. →

POV. INTERNATIONAL
NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGBREV HVER FREDAG

Lars von Trier og Seriemordets melodi

af Frederik Bojer Bové

Publiceret 30/11/2018 i Danmark/Film/Kultur

alkoholiker? Lars von Trier fylder ekstremt meget i Danmark, i filmdebatten så vel som i kulturministerens tweets, måske så meget at det efterhånden er svært at tale om hans kunst længere. Jeg skal være ærlig, jeg gik ind til *The House That Jack Built* med tanken om at skrive en sober analyse, der fremhævede fejl og mangler, og placerede Lars von Trier som det han er: Som én blandt mange virkelig gode danske instruktører der laver stærke film disse år.

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

“

Den stil han etablerede i *Nymphomaniac* og nu rendyrker i *The House That Jack Built*, er noget af det bedste, han nogensinde har fundet på

Forbeholdene

Når jeg var skeptisk over for *The House That Jack Built*, så er det fordi Lars von Trier trods alle sine styrker nu også har svage sider, og hans nye film kunne godt føles, som om den ville lide under især nogle af disse.

En kort opridsning af hans største svage punkter:

- 1) Han stiller ofte spørgsmål han ikke kender svarene på, og selvom det sådan set er en af kunstens opgaver, så ender det også nogle gange med bare at virke dumt, som med *Dogville* og *Manderlay*, der har store æstetiske styrker, men ikke er nogen specielt sofistikeret analyse af USA
- 2) Når han så endelig føler, han har et svar, så kan det til tider virke didaktisk, som f.eks. når Joe og Seligman diskuterer politisk korrekthed i *Nymphomaniac*

svage toere, som *Riget II* og *Manderlay*.

Det var især det tredje punkt, der var et faresignal hos mig, for er *The House That Jack Built* andet og mere end en bleg kopi af *Nymphomaniac*, denne gang bare med vold i stedet for sex?

Og svaret er kort sagt ja. Det er groft sagt genbrug af samme skabelon, men hvor *Nymphomaniac* skulle bruge ret meget plads på at legitimere sin egen sniksnakkende form, så kører *The House That Jack Built* bare derudaf. Og de to første indvendinger imødegås af karakteren Jack, der er så klart skåret, at hans historie fungerer 100% som hans historie udover at det også er et æstetisk politisk og moralsk

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Polyfonien

Blandt de mange digressioner i *Nymphomaniac* er en, der kan ses som en nøgle til forståelsen af Lars von Triers seneste film.

Afsnittet 'The Little Organ School' forklarede, hvordan Joes begær ikke kunne tilfredsstilles af én elsker, men i stedet måtte håndteres af tre elskere i en polyfonisk harmoni. På samme måde er det med von Triers senere film, det må ikke forstås som ét udsagn, men som en samling af udsagn i polyfonisk dialog med hinanden.

Når altså Jack foreslår at se mord som kunst, og vice versa, så er det altså ikke filmen der siger dette, men Jack som gør det i dialog med den mystiske Verge, der måske har en anden holdning.

Det er uafrystelig æstetisering, og von Trier kan gøre det, ved hvad som helst, ved en rød telefon, ved et fryserum, og ja, ved vold, mord og tortur

Det er værd at bemærke, fordi der kan være en trang til at sætte lighedstegn mellem Jack og Lars von Trier selv. Det er en ret logisk slutning, eftersom der i en af filmens bedste scener pludselig indtræffer en montage af klip fra von Triers tidligere film, og det ville også være

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

omhandler jagten, det ritualiserede drab, som denne gang naturligvis er på andre mennesker. En af Jacks fortællinger handler om hvordan jægerens triumferende udstilling af døde væsener som trofæer er en sidste ydmygelse, og da Verge siger, det er en syg ting at gøre, svarer Jack: *'Don't look at the acts, look at the works!'* Altså, lad være med at se på hvad de gør, men på det endelige resultat.

Er det Lars von Trier der taler her? Instruktøren bag dogmereglerne, kridtstregerne, automavision, og andre 'benspænd'? Von Trier er da om nogen en kunstner, der har opstillet regler for, hvad man skal 'gøre' frem for blot at se på det enkelte værk.

Det er ikke Lars von Trier, der fortæller, hvordan kunst skal være. Det er von Trier, der afprøver et udsagn om kunstneren, ligesom han tidligere gjorde det i film som *Epidemic* og *Direktøren for det hele*. Von Trier har som nævnt før altid sagt ting i sin kunst, ikke fordi han mener, det er sandt, men fordi han afprøver, hvordan det fungerer.

Og selvom det kan siges nogle gange at føre til dumme konklusioner, så er det også en af hans største styrker. For som jeg ser det, så er det netop fordi, han afprøver, hvor stærkt et argument er, at han forsøger at gøre det så æstetisk klart som muligt, hvilket så ofte fører til at hans film er så ekstremt æstetiske interessante.

Og her er *The House That Jack Built*, selvom den minder meget om *Nymphomaniac*, absolut ingen undtagelse.

Anden og engen

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

scene er ikke volden, men hvordan den skaber kontrast til den sublime idyl, von Trier på kort tid får ridset op:

Det handler om korn, natur og høst. Alt er grønt, alt er smukt, og vi hører leernes arbejde i græsset. Lyden af lærne fylder så meget, at det bliver unaturligt, bliver et symbol på flere ting; på det naturlige, men også på døden og på det at dræbe. Det er uafrystelig æstetisering, og von Trier kan gøre det, ved hvad som helst, ved en rød telefon, ved et fryserum, og ja, ved vold, mord og tortur.

“

Hvem skulle have troet, at Lars von Trier af alle mennesker ville give den bedste syrligt ironiske beskrivelse af mænds kritik af #MeToo, jeg indtil videre har set?

Af teknisk mandskab er der kendte kræfter, der længe har arbejdet med Lars von Trier som Manuel Albert Claro bag kameraet, Kristian Eidnes Andersen som sounddesigner, og Molly Malene Steensgaard i klipperummet, men jeg vil vove at fremhæve Jacob Secher Schulsinger, der for anden gang efter *Nymphomaniac* er co-klipper sammen med Steensgaard, og som ellers er mest kendt for at have klippet Ruben Östlunds film. Både von Trier og Östlunds film har en dialektisk kraft,

Kontrapunkt

For at vende tilbage til begyndelsen, så er også dansk film en polyfonisk helhed, hvor hver instruktør bidrager med sin egen melodi. Faren ved Lars von Trier er netop at løfte ham op, som om han er mere, end hvad han er, som om hans melodi skal være gladere, end den han nu engang har lyst til at spille, som om det går ud over resten af filmbranchen.

Faktisk er Lars von Trier nok i en helt anden tone- og taktart i forhold

til hvad de øvrige har fundet på. Det er netop af det bedste, de øvrige

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

netop fordi han er så klar i målet, så skaber det blot en givtig kontrapunktisk effekt.

Hvem skulle f.eks. have troet, at Lars von Trier af alle mennesker ville give den bedste syrligt ironiske beskrivelse af mænds kritik af #MeToo, jeg indtil videre har set, men en sådan får vi i monolog-form fra Jack, og jeg er dybt taknemmelig for det.

Lars von Trier er blot én stemme blandt mange. Men han er den største. Stadigvæk. Nej, ikke bare stadigvæk, for den stil han etablerede i *Nymphomaniac* og nu rendyrker i *The House That Jack Built*, er noget af det bedste, han nogensinde har fundet på.

Han er sådan set så god, som han nogensinde har været. Det er ikke alt, hvad han har at sige – om misogyni, om mord, om æstetisering af vold – der er klogt eller sandt, men når det bliver sagt så klart, som det gør her, så bliver det altid et godt bidrag til polyfonien.

Fotos: PR.

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

#FILM

KUNST

LARS VON TRIER

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

Gripsholm Slot: Sainte Roseline – Amundsen –

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker.
[Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

FREDERIK BOJER BOVÉ

SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

S T Ø T P O V

POV har ikke nogen betalingsmur, men vi har brug for støtte fra vores læsere.

Støt POV som abonnent

Har du mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb på 25, 50, eller 100 kr., kan du gøre det direkte med Visa eller Mastercard.

Det er nemt og hurtigt, og aftalen kan opsiges med øjeblikkelig virkning.

25 kr.

50 kr.

100 kr.